

**Nacrt homilije za *Nedjelju Božje riječi*
na temelju evanđeoskog odlomka *Treće nedjelje kroz godinu***

25. siječnja 2026.

Autor promišlja nad ovim tekstom: Mt 4, 12-23

Doživjeti Božje svjetlo i Božju snagu, ali kako? Pita se to gotovo svatko tko počne promišljati o sebi i svojem životu u vjeri. Svi mu govore da Boga mora doživjeti na nekoj uzvišenijoj razini, a on jadan i dalje ostaje zbunjen. Problema u njegovu životu sve je više. Oni se svakoga dana gomilaju sve više i više te stvarno više nije lako s njima se hvatati u koštac. Bilo da je u pitanju zdravstveno stanje ili pak stanje na poslu i odnosi s kolegama u radnom okruženju ili pak obiteljska situacija, svi žele da im bude barem malo lakše i bolje. I što onda činiti?

Čitajući evanđeoski odlomak ove Treće nedjelje kroz godinu koja je ujedno i Nedjelja Božje riječi sve se nekako čini prilično lako. Svi problemi koji su netom bili navedeni u susretu s Kristom i njegovom riječju kao da bivaju barem malo lakše riješivima. Prije svega iz razloga što se i samoga Krista prikazuje kao čovjeka koji ima problema. Uhićen je Ivan Krstitelj te ga je ta vijest sigurno pogodila. Što čini? Odlazi u sobu iz koje više ne želi izaći van? Ne. On odlazi, ali na drugo mjesto. Mjenja okolinu jer u toj promjeni okoline zna da će mu biti bolje. Međutim, nije sve baš tako jednostavno. Naime, on napušta svoj rodni kraj – Nazaret – te se nastanjuje u Galileji. Još točnije, odlazi u Kafarnaum. Kraj za koji je još prorok Izaija ustvrdio da je poganski kraj te ga nazvao krajem smrti. Mjestom mraka i tame u kojemu se ne može ništa dobro očekivati. No, isti prorok Izaija Kristov odlazak u kraj smrti ne prikazuje turobnim događajem, nego sasvim suprotno. On Kristovo nastanjivanje u takvom kraju naziva trenutkom u kojemu svjetlo obasjava tminu. Posve neočekivano.

Sve do sada rečeno stavlja pred vjernike ove nedjelje jednu iznimno snažnu poruku koju valja sažeti da bude što shvatljivija. Krist svoje vjerne uči kako se od života i svijeta ne treba bježati, nego isti treba svojim bićem nastojati uvijek rasvjetliti. Koliko god se nekada činilo da je sve oko čovjeka i danas mračno, ipak uvijek postoje ljudi koji razgone mrak i tmine života te svojim nutarnjim svjetlom duha raspršuju mrak i čine da ljudima bude bolje. Svjesni su ti ljudi mraka i svega negativnoga što postoji u svijetu u kojemu žive. Baš kao i Krist. I on je bio svjestan da ulazi u prostor smrti i mraka, no svojom osobom ga je izmijenio. Svojom riječju, ali još više ljudskom i božanskom blizinom čovjeku. Traži on to i od ljudi danas. Da

budu ljudi koji će bliskošću i lijepom riječju razgoniti tmine ljudskog života koje već svom silinom žele oboriti čovjeka na zemlju.

Brojna su tako svjedočanstva ljudi koji su prevladali teške životne situacije samo na osnovu toga što su imali nekoga kome će izreći sebe i svoje probleme. Nalazeći takve ljude, odnosno prostore gdje mogu iskreno iznijeti na van tamu i negativnost koju osjećaju u sebi bez da čekaju osudu s druge strane, oni su jednostavno ozdravili. Brojni su bračni drugovi tako nadvladali krize samo iz razloga što su znali iskreno, toplo i ljudski razgovarati. K tome, ako su vjernici još i bolje. Tada je i sam Bog u snazi svojega Duha bio istinska potpora, a on to uvijek jest.

Ušavši u prostore mračne Galileje Krist njome hodi i osluškuje ljude i njihove probleme. Bilo naroda Božjega sve više pulsira i on ga osjeća sve jače i jače jer mu se istinski približio i postao njemu blizak. Voli te ljude unatoč tome što nisu ne znam kako poučeni i odveć religiozni. No, Božje srce koje u njemu kuca ima iskrenu i čistu ljubav za svakoga čovjeka. Pa i onoga koji uporno svoje smeće ne želi odložiti na zato predviđeno mjesto, nego ga prosipa posvuda po ulici. On i tada shvaća i voli tog čovjeka. Ne slaže se s njegovim činima, no nije ga osudio, nego ga želi privesti spoznaji dobra i plemenitoga.

Promatra Krist ljude koji se bave ribarenjem. Ljude koji nisu ne znam kakvi posebni vjernici, a ruku na srce, tko to za sebe do kraja može reći i da jest? Kako to provjeriti? Jer još u trećem razredu osnovne škole vjeroučitelji su na vjeronauku znali govoriti kako je Bog u srcu te da se s njim odnos zapodijeva u nutrini osobe. Istu nutrinu može do kraja poznavati nitko drugi doli jedino Bog. Krist ih ipak ne promatra iz daljine, nego im i prilazi.

Što radi Krist dok im prilazi? Kristov prilazak ribarima nije ništa drugo, nego prilazak čovjeku da bi ga se na sasvim ljudskoj razini pitalo – kako si? Je li ti teško? Uspijevaš li u svome poslu? Jesli li ispunjen onim što radiš svakoga dana? Možeš li time priskrbiti dovoljno za sebe i svoju obitelj? Takav je čini se bio Krist i njegovo poučavanje ljudi. Odozdo prema gore. Ljude je nastojao snagom svojih riječi usmjeravati ka promišljanju ipak nekih drugih stvarnosti.

Odjekuju Kristove riječi dok vadi mreže s ribarima: *Obratite se i vjerujte evanđelju!* Želi im jednostavno reći da naprave svojevrstu inventuru svoga života. Da uvide što u njihovu dotadašnjem životu i nije baš najbolje te da krenu promišljati na jedan nov način. Oni isti poziv prihvaćaju te ostavljaju svoje mreže. Zasigurno ne zauvijek jer od nečega moraju nastaviti živjeti. Ono na što ih on poziva nije dakle zaborav sebe i svojih aktivnosti, nego nešto drugo. Poziva ih da u iste aktivnosti unesu i jednu novu dimenziju života. Ista se tiče privođenja ljudi evanđelju i nekim drugim vrijednostima. Da bi to mogli moraju prvotno poslušati njegovu pouku ne bi li i sami s njom se poistovjetili te onda druge privodili istoj stvarnosti.

Odlaze ribari s Isusom te slušaju njegovu riječ po sinagogama. Ista riječ u sebi ima neku posebnu snagu. Ona ljude iscjeljuje te im vraća izgubljeno zdravlje duše i tijela. Nije stoga bez razloga da je i pokojni papa Franjo još 2019. godine ustvrdio kako je potrebno jednu nedjelju u crkvenoj godini na poseban način proglasiti nedjeljom Božje riječi. Tako ova Treća nedjelja i biva proglašena Nedjeljom Božje riječi. Time se ne želi reći da druge nedjelje u crkvenoj godini to nisu, nego se ipak želi svakome vjerniku naglasiti kako je temeljni put dolaska do Boga ništa drugo nego slušanje Krista u njegovoj riječi.

Evangeoski ulomak ove nedjelje na više nego jasan način je prikazao kako se po slušanju i vjerničkom pristanku na Božju riječ uistinu ozdravlja te ulazi u puninu odnosa s Bogom. Brojni su to iskusili te sada isto svjedoče i drugima. Povjerovati im je. No, više nego njima, povjerovati je u iscjeljujuću moć Božje riječi koja ima snagu čovjeka uvijek pridići i obasjati tamu njegova života. Ista riječ nije komplicirana, nego je poput Krista – ljudska, obična te svakome bliska. Jer pisana je za malog čovjeka koji slušajući ju postaje istinski velik. Poželjeti si je takav životni rast.

vlč. dr. sc. Ivan Benaković,
voditelj ureda za biblijski pastoral
Đakovačko-osječke nadbiskupije